

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bernardini Scardaeonii Patauini Presbyteri de Castitate Libri Septem

Scardeone, Bernardino

Venetiis, 1542

Quid sit q[ue] sicut in sanguine Christi per baptismum deletur omnis
culpa, non deleantur, & incendia libidinis, que ex ipsamet culpa
prouenerant cap. xxxv

urn:nbn:de:hbz:466:1-30433

LIBER TERTIVS 102

Quid sit, quod sicut in sanguine Christi per baptismum deletur omnis culpa, non deleantur & incendia libidinis: quæ ex ipsa met culpa prouenerant.

Cap. XXXV.

Explicanda est hoc loco questio, quare post baptismi gratiam, remanserit poena illa peccati: hoc est fomes libidinis: qui (ut paulo ante dicebam) indutus fuerat per peccatum: quum per lauacrum sacramentale, culpa illa originalis tollatur, & reparatur gratia, quæ fuerat ante peccatum. Ad hæc dicendum id, quod à multis theologis scribitur: quod sicut Christus pro morte suam non sustulit poenam mortis, sed uitam per futuram resurrectionem restituit: sic non amouit fomitem peccati, sed super induxit innocentiam, quæ obstaret peccato. Cur uero noluerit Deus omnes erumnas, quæ per peccatum introductæ sunt, per regenerationis quoque lauacrum tolli. D. Augustinus in libro quæ de ciuitate Dei inscripsit, qui est in ordine tertius decimus, multas nobis rationes adduxit quas ite persequitur. D. Thomas Agnænas libro contra gentiles quarto: ubi de hac ipsa questione diffuse, ac subtiliter ab eo multa dicuntur. Siquidem (inquit Augustinus) regenerationis sacramentum continuo sequeretur immortalitas corporis, ipsa fides eneruaretur, quæ tunc est fides, quando expectatur in spe, quod in re nondum uidetur. Fidei autem robore, in certamine, in maioribus duntaxat ætatibus, etiã mortis fuerat superandus timore, quod in sanctis martyribus maxime enitet cuius profecto certaminis nulla esset uictoria, nulla gloria, quia nec ipsum posset esse omnino certamen: si post lauacrum regenerationis, iam sancti non possent mortem perpeti corporalem. Hæc ibidem Augustinus. Sed & in libris de trinitate. Quamuis (inquit) & ipsa mors carnis de peccato primi hominis

DE CONIV. ET CONTI. SACER.

originaliter uenerit, tamen bonus eius usus gloriosissimus
mos martyres facit. Ideo non solum mors ipsa, sed omnia sa-
culi huius mala, dolores, scilicet laboresque hominum, quae de pec-
catorum, & maxime de peccati originalis meritis ueniunt,
unde facta est & ipsa uita uinculis mortis obstricta, ta-
men remissis peccatis ea remanere debuerunt, cum qui-
bus homo pro ueritate certaret, & unde exerceretur uir-
tus fidelium: & unde nouus homo per testamentum no-
uum, inter mala huius seculi se nouo seculo praepararet.
Profunt etiam eiusmodi mala, quae fideles pie pro in-
firmita patiuntur, uel ad emendanda peccata, uel ad exer-
cendam, probandamque uirtutem, uel ad demonstra-
dam huius uitae miseriam, ut uita illa coelestis, ubi beatitudo
certa est, atque perpetua, & desideretur ardentius, & in-
stantius inquiratur. Haec D. Augusti. Beatus uero Thoma-
mas. Congruenter, & utiliter inquit factum est, ut sub-
iuncta culpa poena remaneat, quatenus conformitas fidelium
ad Christum agnoscat, sicut membrorum ad caput. Nam
quae admodum Christus multa prius passus ita ad immor-
talitatis gloriam peruenit, sic decuit, & fideles, per multas tri-
bulationes, & aeternas ad illam ipsam immortalitatem peruen-
ti, quasi portantes insignia passionis Christi. Sicut dicit
Apostolus ad Ro. Heredes quidem Dei, quo heredes autem
Christi, si tantum compatimur, ut & simul glorificemur. Adde-
dit: & alias rationes parum dissimiles ab his quae dictae sunt
quocirca non operae precium fore duxi hic eas amplius
referre. Pertransire autem non possum id quae de hac ipsa
re per acute Iacobus Valentia super psalmos in ultima
sua questione differuit. Gratia inquit baptismalis tollit cum ca-
eteris peccatis et concupiscentiam, non ut non omnino sit, quia
remanet: sed ut ille fomes, qui remanet, non imputetur ad
peccatum, nisi animus suggestioni consenserit. Quid enim
neceffe fuerat concupiscentiam magis quam iram tolli, quam
peccati poenam: quam necessario competere hominibus
utrunque uideatur: nec, nisi ab effectu, irasci, aut concupiscentiam

Roma. 8

LIBER TERTIVS. 103

re, uel bonū, uel malū possit appellari: Nam q̄ hęc, aut ad odium, aut ad intemperantiā homini famulētur, certe ma iū est: uerū quia neq̄ posteritatis successio sine cōcupiscētia reparatur, neq̄ emendatio, aut s̄uera castigatio sine iusta ira constare potest, necessariū utrunq̄ uidetur, ac propterea nō esse malum, sed iustitig, ac propagationis ministerium. Hęc ille. Sed de hoc satis nos cetera prosequamur, per quę, ea ipsa quę diximus, multo gratiora, atque etiam planiora reddantur.

Cur tanta libidinis titillatio, & tanta uoluptas homini data fuerit, si bonum erat ei mulierem non tangere. Cap. XXXVI.

Restat quoq̄ respondere & his, qui propter feruorem libidinis, & uehementiam uoluptatis: calumniantur castitatem: detrahentes nequiter religioni, quę hanc mandauit. Quid tanta (inquiunt) uoluptas rationum à Deo hominibus naturaliter data est, si futurum erat, ut esset aliquando multo sanctius sese ab his abstinere, q̄ frui. Haud magni profecto negotii esset eiusmodi obiectioni, calumnię uel potius respondere, ac etiā satisfacere: modo uelint patiēter audire, & causas noscere, quas uel ipsi nesciunt: uel potius simulant se nescire: quemadmodum illi, de quibus dictum est. Et noluerunt intelligere, ut bene agerēt. Principio ergo, si forte nesciāt, tantum abest, ut uoluptas ista ueneris sit aliquid p̄priū, atque p̄cipuum in homine, ut nihil prorsus homini cōtigerit habere cum brutis communius q̄ uoluptatē: usq̄ adeo ut quū in cūctis actibus homo pecudibus antecellat, i eo solū bestiis cōparat: q̄ auerisimē, sicut ille, fetat ad coitū. Si q̄dē cōmune est omnīū animātū, tū de fiderio p̄creationis innato, tū uoluptatis ipsius impulsu, libēter ad cōcubitū ruere. Ex quo sanē constat uoluptatē hęc ueneris, nō esse humano generi p̄ singulari quopiā

Psal. 38